

„Стой! казалъ той на царя; тукъ ще свършишъ живота си!“

„Защо ще ме убивашъ? Азъ съмъ единъ простъ войникъ! Мене ме прати царьтъ, да прѣмина живо-здро̀во тази гора и, ако му донеса здраво това куфарче, ще ме награди.

— Тѣй ли? че за насъ каква полза? ревнали разбойницитъ.

„Чакайте малко, бе братя, казалъ тихо царьтъ. Вие не знаете, защо ме прати царьтъ! Той се хвана на басъ съ единъ министъръ, да прѣмине тая гора нѣкоя вечеръ самичкъ! Пъкъ за да се увѣри, че нѣма разбойници, той прати мене! Ако не излѣза живъ отъ гората, царьтъ нѣма да мине!

Тогавъ разбойницитъ придружили царя до края на гората и му казали: — „Сега си иди, но да му кажешъ, че нѣма никакви разбойници. Инакъ съ главата си ще отговаряшъ. . . .

И тѣй царьтъ се върналъ живо и здраво въ столицата си и спечелилъ баса.

Д. Ш.

